

Sygn. akt IV CSK 156/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko T. S.

o usunięcie skutków i zaniechanie niedozwolonych działań,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 24 października 2014 r., sygn. akt I ACa 422/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180  
(sto osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego  
w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, gdyż tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższego wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Według skarżącej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania znajduje podstawę w oczywistej jej zasadności, a więc przesłance przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w judykaturze, oparciu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności musi towarzyszyć wywód skarżącego, na czym - jego zdaniem - polega oczywista zasadność skargi w danej sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie

ją spowodowało oraz argumentacją wskazującą dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Nie każde bowiem naruszenie określonego przepisu (nawet oczywiste) prowadzi do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne *prima facie* („na pierwszy rzut oka”) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 154/11 oraz z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13 - nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.) i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat a czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).